

Arrest

nr. 207 875 van 20 augustus 2018
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat J. WOLSEY
Verbindingslaan 27
1060 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Syrische nationaliteit te zijn, op 7 mei 2018 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 23 april 2018.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 13 juni 2018 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van de verwerende partij van 19 juni 2018.

Gelet op het verzoek tot horen van de verzoekende partij van 28 juni 2018.

Gelet op de beschikking van 4 juli 2018 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 juli 2018.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen en hun advocaat M. KIWAKANA die *loco* advocaat J. WOLSEY verschijnt en van attaché G. HABETS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) aan de partijen de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan ingewilligd worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“1. Verzoekers dienen beroep in tegen de beslissing “niet-ontvankelijk verzoek (internationale bescherming in een andere EU lidstaat)” van 23 april 2018 genomen door de commissaris generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

De bestreden beslissing werd genomen op grond van artikel 57/6 §3, 3° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), dat voorziet in de mogelijkheid om het verzoek om internationale bescherming van een vreemdeling die al dergelijke bescherming heeft gekregen in een andere lidstaat van de Europese Unie, niet-ontvankelijk te verklaren, tenzij hij elementen naar voren brengt waaruit blijkt dat hij zich niet langer kan beroepen op de bescherming die reeds werd toegekend.

2. In tegenstelling tot wat verzoekers in hun verzoekschrift voorhouden, blijkt op basis van hun verklaringen en de documenten in hun administratief dossier wel degelijk dat zij in Spanje de subsidiaire beschermingsstatus hebben verkregen. In een schrijven van 11 september 2017 uitgaande van het Dublinkantoor van de Spaanse Dienst voor Internationale Bescherming wordt te kennen gegeven dat Spanje niet verantwoordelijk is voor de behandeling van verzoekers hun verzoek tot internationale bescherming omdat verzoekers op 15 maart 2017 in Spanje reeds de subsidiaire beschermingsstatus verkregen hebben. Dat zij de subsidiaire beschermingsstatus verkregen hebben in Spanje wordt overigens door verzoekers zelf bevestigd. Verzoekers verklaarden immers zowel ten overstaan van de Dienst Vreemdelingenzaken als op het Commissariaat-generaal dat zij in Spanje een tijdelijke verblijfsvergunning, namelijk de subsidiaire beschermingsstatus, verkregen hebben (CGVS vragenlijst, punt 5; gehoorverslag verzoeker, p. 7; gehoorverslag verzoekster, p. 3).

In het administratief dossier kan evenwel niet worden nagegaan of de subsidiaire beschermingsstatus die verzoekers op 15 maart 2017 in Spanje hebben verkregen, heden nog steeds geldig is dan wel verlengd kan worden.

3. Bijgevolg lijkt het er op dat de bestreden beslissing dient te worden vernietigd overeenkomstig artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet.”

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maken de partijen kenbaar dat zij het niet eens zijn met deze in de beschikking opgenomen grond (zij worden overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vragen gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie.

3.1. Ter terechtzitting van 27 juli 2018, alwaar de partijen uitdrukkelijk worden uitgenodigd te reageren op de beschikking van 13 juni 2018, stelt verwerende partij (verwijzende naar haar verzoek om gehoord te worden), dat zij het standpunt van de Raad om verschillende redenen niet kan bijtreden en zij licht het volgende toe:

In de eerste plaats wijst de verwerende partij erop dat er een onderscheid dient gemaakt te worden tussen de zogenaamde vluchtelingen- dan wel subsidiaire beschermingsstatus of internationale beschermingsstatus enerzijds, en de daaraan gekoppelde verblijfstitels anderzijds. Zulk onderscheid vindt immers, aldus de verwerende partij, weerklank in het vigerende EU-acquis, waar richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna: Kwalificatierichtlijn), in de artikelen 13 en 18 alludeert op het verlenen van de vluchtelingen- en subsidiaire beschermingsstatus en artikel 24 van de Kwalificatierichtlijn de modaliteiten van de respectieve verblijfstitels regelt.

Verwerende partij merkt vervolgens op dat waar de verblijfstitels blijkens voornoemde richtlijn in wezen beperkt zijn in de tijd en verlengbaar zijn, zoals overigens ook in België het geval is, zulks in beginsel niet het geval is wat betreft de verleende beschermingsstatus die onverkort blijft gelden zolang er een nood is aan bescherming, en die slechts in uitzonderlijke, limitatief bepaalde omstandigheden kan worden ingetrokken of beëindigd, dit conform de artikelen 11, 14, 16 en 19 van de Kwalificatierichtlijn.

Volgens verwerende partij kan er dan ook in het licht van het voorgaande, en in weerwil van het standpunt genomen door de Raad in diens beschikking, met recht en op goede gronden vanuit worden gegaan dat de beschermingsstatus die verzoekende partijen in Spanje werd verleend geldig is behoudens zou blijken dat deze inmiddels zou zijn ingetrokken of opgeheven. Verwerende partij stelt over geen enkele concrete aanwijzing in die zin te beschikken, noch wordt dit volgens haar door de verzoekende partijen met dwingende argumenten, concrete gegevens of verifieerbare elementen aangevoerd of aangetoond. Verwerende partij verwijst in dit verband verder naar het standpunt gewezen door de Raad op 16 mei 2017 in zijn arrest met nummer 186 850.

Voor zover het punt van discussie in wezen betrekking heeft op de vraag of verzoekende partijen actueel nog beschikken over geldige verblijfstitels of verblijfsdocumenten, gekoppeld aan de internationale beschermingsstatus die hen in Spanje werd verleend, meent verweerder dat zulks een andere kwestie betreft en dat het, gelet op het gegeven dat redelijkerwijze kan worden aangenomen dat zij actueel nog steeds de subsidiaire beschermingsstatus in Spanje genieten, overigens aan verzoekende partijen toekomt om op concrete wijze aan te tonen dat een verlenging van (eventueel) verlopen verblijfstitels desgevallend niet langer tot de mogelijkheden behoort mits het vervullen van een aantal formaliteiten, *a fortiori* daar de situatie van verzoekende partijen, als subsidiair beschermden, grondig verschilt van de situatie van een verzoeker om internationale bescherming. Verwerende partij licht toe dat als personen die de subsidiaire beschermingsstatus hebben verkregen, de juridische situatie van verzoekende partijen immers danig verankerd is, zij binnen de EU een bijzondere bescherming genieten tegen refoulement, alsook zijn, overeenkomstig de EU wetgeving, aan hun subsidiaire beschermingsstatus een verblijfsrecht en verschillende rechten en voordelen verbonden inzake de toegang tot werkgelegenheid, sociale voorzieningen, gezondheidszorg, onderwijs, huisvesting en integratievoorzieningen. Naar analogie en met betrekking tot internationale bescherming verleend door Italië, verwijst verwerende partij naar 's Raads arresten nr. 186 850 van 16 mei 2017 en nr. 184 897 van 30 maart 2017.

Verwerende partij wijst vervolgens op het bij haar vraag tot horen gevoegde antwoorddocument opgemaakt door Cedoca d.d. 28 mei 2018 met betrekking tot de behandelingstermijnen van diverse lidstaten naar aanleiding van vragen om inlichtingen die verstuurd worden om bijkomende informatie en duiding te verkrijgen bij de aard van en het moment waarop internationale bescherming werd verleend. Ze verwijst in het bijzonder naar de passage bovenaan pagina 3 van de nota, waaruit blijkt dat met name Spanje de overige lidstaten inmiddels op 4 april 2018 heeft verzocht om alle aanvragen dienaangaande tot nader order op te schorten daar deze niet langer kunnen worden ingelost. In het licht van deze ontwikkeling ziet verwerende partij niet in hoe het Commissariaat-generaal überhaupt zelf nog informatie zou kunnen inwinnen of tegemoet zou kunnen komen aan het "gebrek aan informatie" dat de Raad volgens de beschikking meent te ontwaren in het administratief dossier van verzoekende partijen. Dit neemt volgens de verwerende partij evenwel niet weg dat de bewijslast en medewerkingsplicht in beginsel hoe dan ook bij de verzoekende partijen rust. Zoals blijkt uit de notities van het persoonlijk onderhoud van verzoekende partijen, maken zij, aldus verwerende partij, integendeel geen gewag van, noch brengen zij enig materieel begin van bewijs aan van het gegeven als zou er bijvoorbeeld effectief sprake zijn van enige verlopen verblijfstitel, van het gegeven dat zij desgevallend geprobeerd hebben om zich, bijvoorbeeld via de Spaanse ambassade, in regel te stellen of hierbij op obstakels zijn gestoten.

Verwerende partij besluit dat de beschikking van de Raad van 13 juni 2018 niet op de juiste gronden is gestoeld en verzoekt de Raad dan ook om het standpunt van de beschikking te wijzigen.

3.2. Verzoekende partijen bevestigen dat Spanje op hun route lag, zij daar geen asiel hebben aangevraagd en dat verzoekster hier is bevallen van haar kind.

3.3. De Raad wijzigt zijn standpunt van de beschikking niet.

De vraag stelt zich immers niet of verzoekende partijen nog over de nodige verblijfsstatus beschikken en/of ze kunnen terugkeren naar Spanje, waar hen op 15 maart 2017 de subsidiaire beschermingsstatus werd toegekend, doch wel of verzoekende partijen heden actueel nog subsidiaire bescherming hebben in Spanje. De enige vraag die voorligt, doch onbeantwoord blijft, is of verzoekende partijen vandaag de dag nog subsidiaire bescherming genieten in Spanje. Dit blijkt nergens uit.

Dit wordt ook op deze wijze in de beschikking geformuleerd: *"In tegenstelling tot wat verzoekers in hun verzoekschrift voorhouden, blijkt op basis van hun verklaringen en de documenten in hun administratief dossier wel degelijk dat zij in Spanje de subsidiaire beschermingsstatus hebben verkregen. In een*

schrijven van 11 september 2017 uitgaande van het Dublinkantoor van de Spaanse Dienst voor Internationale Bescherming wordt te kennen gegeven dat Spanje niet verantwoordelijk is voor de behandeling van verzoekers hun verzoek tot internationale bescherming omdat verzoekers op 15 maart 2017 in Spanje reeds de subsidiaire beschermingsstatus verkregen hebben. Dat zij de subsidiaire beschermingsstatus verkregen hebben in Spanje wordt overigens door verzoekers zelf bevestigd. Verzoekers verklaarden immers zowel ten overstaan van de Dienst Vreemdelingenzaken als op het Commissariaat-generaal dat zij in Spanje een tijdelijke verblijfsvergunning, namelijk de subsidiaire beschermingsstatus, verkregen hebben (CGVS vragenlijst, punt 5; gehoorverslag verzoeker, p. 7; gehoorverslag verzoekster, p. 3).

In het administratief dossier kan evenwel niet worden nagegaan of de subsidiaire beschermingsstatus die verzoekers op 15 maart 2017 in Spanje hebben verkregen, heden nog steeds geldig is dan wel verlengd kan worden." De Raad wijst er dienaangaande nog op dat in het administratief dossier geen informatie werd toegevoegd waaruit blijkt dat de internationale bescherming die werd toegekend aan verzoekende partijen voor een onbeperkte periode geldt.

Bijgevolg dienen de bestreden beslissingen te worden vernietigd overeenkomstig artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissingen genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 23 april 2018 worden vernietigd.

Artikel 2

De zaak wordt teruggezonden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig augustus tweeduizend achttien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS